

Ocenjujemo: Tik je šel v gozd po drva

Tik je šel v gozd po drva je bržkone rekorder v tem, koliko različnih vrst junakov mu je uspelo stlačiti med ene platnice.

Stripovska scena je pri nas zadnja leta zelo živahna (zavod Stripolis se je vrgel v založniško dejavnost, pri Mladinski knjigi je Sfarjev Vampirček odprl zbirko Stripeki, seveda ne smemo pozabiti na festival Tinta in nagrado zlatirepec, spodobi se omeniti tudi Stripburgerjevih okroglih trideset ...), nekateri akterji pa skrbijo še za dodatne spodbude, denimo zavod VigeVageKnjige s svojim natečajem za izvorni slovenski risoroman. Rezultati so že tu, Tik je šel v gozd po drva je namreč zmagovalna knjiga prvega natečaja. Za njenega avtorja knjižni prvenec, nastal iz zgodb, ki si jih je izmišljeval za otroka, za prekaljenega striparja, ki sliši na ime Miha Ha, pa – tako si predstavljam – sila zabaven, a tudi obsežen projekt. Da je osrednja misija glavnega junaka priprava drv, ne čudi, ko ugotovimo, da je avtor tudi sam gozdar, gotovo pa ima Tik s tem precej več dela kot Ram Cunta

Tik je šel v gozd po drva je zmagovalna knjiga prvega natečaja za izvorni slovenski risoroman zavoda VigeVageKnjige.

V mislih seveda nimam same priprave drv, pač pa pot, ki ga pelje do njih. Ampak preden si jo ogledamo, kar vsekakor moramo storiti, saj strip temelji na njej, se ustavimo ob Tiku. Zanimivo je, da o njem ne izvemo skoraj ničesar, razen tega, da je tikov več in da ga čaravnice, ki ga pomanjšajo, imenujejo »mulc kuščarski«, kar se, recimo, ujema s tem, da ima dolg rep. Tik bi bil torej lahko pisan z veliko ali malo začetnico; za potrebe tega zapisa bo z veliko, je le glavni v stripu. Spoznamo ga v točki, ko se odpravi na pot, po kateri strumno koraka skozi celo knjigo, ki je tako nekakšen pohodno/potovalno-prigodniški strip, zasnovan na principu karikirano raztegnjenega zavlačevanja. Tik gre na pot, a Tik nadaljuje, ampak Odpravi se naprej, toda Avtor bralca na koncu vsake desne strani ustavi oziroma pripravi na nov zaplet; za to namreč gre, Tiku se vedno kaj ali kdo postavi na pot.

Začne se s tem, da se spotakne, nato sreča starca, ki mu mora pridržati žival, medtem ko gre v grm odtočit, sledi napad divje svinje. Običajne stvari, kajne, ki se nam lahko primerijo v skoraj vsaki hosti, ampak Če bi šlo tako naprej, bi se bralec utegnil celo dolgočasiti, zato avtor preklopi in navije obrate: Tik je priča boju med kiberkonji in zombivampirji, naleti na podvodno ljudstvo, prebiti se mora skozi čredo samorogov, sreča palčke, frčafele, velikana, ki pase oblaktilope, vesoljce, čaravnice, morske vile, smreke selivke, spremeni se v jagodo itd. Tik je šel v gozd po drva je bržkone rekorder v tem, koliko različnih vrst junakov mu je uspelo stlačiti med ene platnice!

In kako to deluje? Kot stripovska mineštra? Ne! Tako, da ima strip izrazito epizodni značaj; po dve strani predstavljata eno srečanje/en zaplet/eno oviro, ki jo mora Tik premagati, torej eno epizodo. Te se ne povezujejo, pač pa seštevajo v celoto, ki Tika in bralca navsezadnje pripelje do cilja, kjer sta zadovoljna oba. Pri tem gotovo odločilno vlogo odigra dejstvo, da so epizode tako intenzivne in odbite, da bralec niti nima časa pogrešati dramski trikotnik ali kaj takega, pač pa le zamaknjeno drsi iz ene v drugo in se morebiti sprašuje, ali ni pomotoma zaužil česa halucinogenega.

RAM CUNTA in **MIHA HA**,

Tik je šel v gozd po drva.

Zavod VigeVageKnjige, 2022

Ustvarjalca pogosto, z različnimi pristopi, tudi raziskujeta meje med različnimi ravnmi: Tika enkrat ustavi to, da se je ustavil čas, kar za bralca pomeni, da je priča ponavljanju enega in istega prizora (na katerem se premika samo polž, za katere naj bi bilo značilno, da so odporni na čas). Drugič se Tik nenadoma znajde v računalniškem programu. V kader s samorogi vpade ogorčen konj, potem ko avtor konje imenuje samorogovi »necivilizirani bratranci brezrogi ali konji«. Ko se pred Tikom pojavi labirint, bomo na sredini labirinta opazili kravo, ki bere knjigo Tik, na prizoru vaškega sejma pa najdemo očeta, sina in osla iz knjige Vsem ljudem nikoli ne ustrežeš Mihe Ha. Avtorja se torej ves čas igrata in dajeta duška svojim duhovitim domislicam, pri čemer pa ilustracija ostaja prijazno pregledna, tako da ji je udobno slediti, kar velja tudi za otrokom oz. bralcem nasploh prijazen font.

Marsikaj, kar avtorja pritegneta v zgodbo, sicer ostane brez odgovora, pojasnila ali zaključka (tudi nekatera bitja so denimo samo upodobljena, z besedo pa niti omenjena), a tako le povabita otroka, da se aktivno poda v ta nori domišljjski vrtinec in sestavi kaj po svoje, kar v tej knjigi lahko počne še posebej drzno in svobodno. Tik je šel v gozd po drva pa ima poleg akcijske plasti, ki ob čudežnih (in) čudnih predmetih in vseh drugih čudesih v eni epizodi vključuje tudi nenavaden jezik, še drugo plat oz. poudarek na tem, da junaka (skoraj) nič ne začudi in ne vrže iz tira, da enostavno in brez prevpraševanja sledi svoji poti, miren, trden in osredotočen. Lahko ga torej razumemo tudi kot neke vrste zgled, vsaj za kakšen košček naše lastne poti, a pri tem ne smemo zanemariti konca, ki pravi, da se je Tik domov odpravil po bližnjici. Če Mihovemu Ha dodamo še enega, dobimo jedrnat povzetek bralske izkušnje: Haha!